

Preken i Lørenskog kirke 23. april 2011

Påskenenatt

Kapellan Elisabeth Lund

Dette hellige evangelium står skrevet i evangeliet etter Lukas i det 24 kapittel:

Ved daggry den første dag i uken kom kvinnene til graven og hadde med seg de velluktende oljene som de hadde laget i stand.

Da så de at steinen var veltet bort fra graven, og de gikk inn, men fant ikke Herren Jesu legeme. De visste ikke hva de skulle tro, men med ett sto det to menn hos dem i skinnende klær. Kvinnene ble forferdet og bøyde seg med ansiktet mot jorden.

Men de to sa til dem: ”Hvorfor leter dere etter den levende blant de døde? Han er ikke her, han er oppstått.

Husk hva han sa til dere mens han ennå var i Galilea:

Menneskesønnen skal overgis i syndige menneskers hender og korsfestes, og den tredje dagen skal han oppstå”.

Da husket de hans ord. Og de vendte tilbake fra graven og fortalte alt dette til de elleve og til alle de andre.

Det var Maria Magdalena, Johanna og Maria, Jakobs mor, som sammen med de andre kvinnene fortalte dette til apostlene.

Men de mente det hele var løst snakk og trodde dem ikke.

Peter gikk ut og løp til graven, og da han bøyde seg inn i den, så han ikke annet enn linklærne.

Han gikk da tilbake dit han bodde, og undret seg over det som hadde hendt.

Slik lyder Herrens ord.

Det er natt.

Noen kvinner går stille gjennom mørket. De har våget seg ut.

Nå er sabbaten over, hviledagen er holdt hellig, og de kan gå til graven. Til graven.

De går gjennom mørket. Nesten usynlig.

Det er sen natt. Så sen at det er tidlig, tidlig morgen. Det er før famlende håp tar til å røre seg.

Sola er bare en lysning på nattehimmelen.

Verden står stille.

Jesus har trukket sitt siste åndedrag, og mørket har fylt landet. Den levende er nå død.

Håpet er dødt og fremtiden er mørk og ukjent.

Ikke en lyd er å høre. I grenselandet mellom det gamle og det nye. I gråtonene mellom mørket og lyset. Mellom natt og dag.

Kvinnene er først ute. De går til en grav. Som utallige før dem, og utallige etter dem.

Til graven.

Stedet for klage og sorg og savn. Et sted der mørket i oss kommer nærmere.

Frykten, døden, håpløsheten, tvilen. Det vi nesten ikke tør tenke på.

Alt er vart og stille. Kvinnenes sorgtunge skritt stopper ved graven.

Den er ikke slik de hadde ventet å finne den.

Den er tom, og de vet ikke hva de skal tro.

Hva skal vi tro? Kan vi tro i mørket? Er det håp for oss i den tomme graven? Kan vi håpe på lyset?

Kvinnene møtte to menn med skinnende kapper. Engler. Skinnet fra himmelen satt i kappene deres. De bar håpet med seg: ”Hvorfor leter dere etter den levende blant de døde? Han er ikke her, han er oppstått”. De minner kvinnene om hva Jesus hadde sagt.

Husk hva han sa. Da husket de. Det ble lys. Natten ble til dag.

Noen kvinner løper fra graven mens sola kaster sine første stråler inn i en ny verden.

Frykten er borte. De løper så fort bena kan bære dem. De stråler. De kan ikke vente med å fortelle om graven som var tom. Sola blinker mellom trærne mens de løper. Fra graven.

Disiplene var redde. De hadde låst seg inne i mørket. Og lite blir forandret da kvinnene dundret på døra, og ordene deres fosset ut som strømmer av liv og lys og håp.

Det var ikke plass for dette i disiplenes mørke. De kan ikke tro det. Det er bare ord. Løst snakk. De tør ikke håpe.

Bare Peter går ut og løper gjennom duggen som glitrer i sola.

Han kommer til den tomme graven, og undrer seg.

Når han går hjem, står sola høyere på himmelen.

Kristus er oppstanden. Ja, han er sannelig oppstanden!

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet til evighet.